Impulsul ferm spre evoluție al ființei fundamental dubitative

On Decembrie 27, 2012

Definește "Omul" din tine pe parcursul procesului de transformare, fără să cazi de la înălțimea viziunii asupra a ceea ce ești.

Cât pe ce a fost să cad de la înălțimea propriei mele viziuni asupra a ceea ce eram. Am oftat îngrijorat. Dacă cedam impulsului ferm, dar irațional care mă asalta invariabil în scurta trecere a acelor ceasuri, aș fi riscat o penalizare, o accidentare, o forțată prăbușire în neant. Încercam o erijare a ființei mele în ceea ce nu puteam fi. Ca o creangă uscată sub greutatea unei voințe uriașe, îmi frângeam nemijlocit zborul grațios spre excelență.

Distras de un gând aproape obsedant, înălțându-se continuu în creierul meu ca o coloană a infinitului, punându-și amprenta pe propriu-mi suflet, am îndrăznit să pășesc pe o cale pe care n-a urmat-o nimeni. Într-o sferă a obscurului, în cel mai adânc hău necercetat de nimeni, în locul în care speram să găsesc răspunsul la propriile-mi căutări.

La naiba ! Nu mi-ar fi părut deloc rău să pun piciorul acolo unde nu mai călcase nimeni. Însă mergeam prea departe cu speculațiile, cu presupunerile, cu cercetările mele, mult prea haotice, aidoma omului care se avântă în mâlul adânc al unei mlaștini și, pe punctul de a se îneca, se agață de tot ceea ce i se pare că îl poate menține la suprafață. Fără șanse prea mari de reușită.

Redimensionarea unei înțelegeri tainice asupra întregii mele vieți ar fi putut face posibilă schimbarea traiectoriei devenirii mele într-un artist care realizează tabloul unei viziuni largi, dar fără să fie capabil de o realizare cu adevărat remarcabilă. Eram parcă inhibat de un intervenționism metafizic care nu putea căpăta valențe mobilizatoare și stimulatoare asupra propriei mele stări de spirit.

Leadership: Verdictul pe care ți-l pui vizavi de trăirile pe care ți le dă momentul prezent te face să ajungi la limita propriei capacități de a răspunde cu "DA" la cerințele unei evadări din înfruntările înlănțuirilor de gânduri care te împiedică să-ți cunoști povestea vieții?

Povestea vieții mele era potențată de reflexul secundar al unei gândiri care își înfruntă curajos proiecțiile de peste zi. Eram parcă desprins dintr-un roman al lui Stephen Crane, un soldat rătăcit pe un câmp de luptă, măcinat de un simțământ paralel, o opțiune de tip: *"da, voi face asta"* sau *"nu, ar fi mai bine să nu încerc "*. O întreagă vâlvătaie a sentimentului vital, de neliniște lumească, în fond, indefinibil.

Vădit, ca o ființă fundamental dubitativă, hăituită mereu de îndoieli și neliniști, fusesem orbit de lumina tot mai intensă a egoismului meu de a cuceri mereu altceva, de a alerga după performanțe tot mai mari, de a-mi lărgi continuu sfera de existență, de-a pune totul sub semnul întrebării. Semnificativ, eram atras de o forță irezistibilă, îmboldit de nevoia urgentă de a răspunde întrebărilor care mă bântuiau.

Vedeam departe în întuneric, în încercarea de a evolua tot mai sus, luminat doar de lumea mea interioară, dinamizat de părțile strălucite ale viziunii mele. Determinat de intuiția, de cunoștințele mele superioare, fugeam spre ceva care nu-mi convenea. Căutând, ca un magician într-un joben, un nou conținut, o nouă străpungere a imposibilului.

Această constantă în schimbare a vieții mele, puțin cam neobișnuită, devenise o sursă de

anxietate. Îmi manifestam involuntar, apoi din ce în ce mai antagonic propria neputință de a străpunge imposibilul, printr-o sabotare a propriei mele personalități. Toate se învârteau în jurul meu cu o viteză ametitoare. Simțeam o adâncă mânie împotriva propriei mele voințe, în încercarea disperată de a mă redescoperi.

Leadership: Cum te definești pe parcursul procesului de evoluție în ceea ce privește încercarea minții tale de a fi în mod constant provocată de iluzia unui fals sine existent în mod independent?

Alergi după performanțe tot mai mari? Continui să-ți lărgești sfera de existență punând totul sub semnul întrebării? Te afli în fața unei opțiuni de tipul: *"da, voi face asta"* sau *"nu, ar fi mai bine să nu încerc "*? Încerci să evoluezi în permanență printr-o străpungere a imposibilului? Găsești o ultimă resursă de vigoare printr-o disperată încercare de a te descoperi? Începi o căutare anevoioasă și sterilă de "cunoașteri false" care nu pot satisface decât pentru un moment evoluția ta?

A vorbi despre om și despre continua lui dorință de schimbare, această traiectorie inclusă în existența sa care preia o parte importantă din funcționalitatea lui, înseamnă înainte de toate a recunoaște raportul său constitutiv cu eforturile sale de a se "recupera". Această recuperare, recunoașterea clară a progreselor sale reale, a hotărârii manifestate în jurul propriei sale trăiri și experiențe, are la bază adevărul revelat de marele filozof francez, Denis Diderot. El afirma:

" A spune că omul este un amestec de putere și slăbiciune, de lumină și de orbire, de micime și de grandoare nu înseamnă a-i face proces, ci a-l defini. "

Capacitatea de a-ți maximiza leadershipul depinde de felul în care te definești, ca om, pe parcursul procesului de evoluție. Tu ești propriul tău „Creator", un pivot al auto-cunoașterii pe care nu trebuie să-l desconsideri ca pe-o monedă de cinci bani căzută lângă vreun canal, pe-o stradă părăsită.

Leadership: Ești tentat să te retragi în "Refugiul în care nu există oglinzi", privitor la înclinația minții de a se nega când ajunge la excesul de contemplare vizavi de realitățile imediate care dirijează aspectele vieții?

Legat de acest cuvânt – "Creator" – atât de uzual, cu atâtea înțelesuri: este de preferat să existe un anumit filtru care să nu permită o reîntoarcere la statusul produs în mod dezordonat, ci la o revitalizare a propriilor sale resurse și energii. O deviere de la un *" a fi "* la un *" a deveni "* mai pregnant, dezvoltat pe o anumită direcție. Dar o direcție care să nu capete aspectul unei lupte cu morile de vânt – încercarea de a evolua în permanență, orbit de lumina tot mai intensă a egoismului de a cuceri mereu altceva.

E ca și cum, rupând legătura cu viața zilnică, ți-ai găsi un refugiu destinat auto-cunoașterii. Dar un refugiu, o debara întunecată, în care nu există oglinzi, în care nu îți este îngăduit să te privești. Totul se învârte în mintea ta, gândurile o iau razna, probabil mai accentuat decât de obicei, dar într-o direcție opusă realității.

La fel cum cititul unei cărți nu este suficient pentru a produce o schimbare în viață, tot astfel lipsa unei "reflecții" asupra potențialului tău îți îngustează total orizonturile, neputând a produce un declic, o deșteptare, o decuplare de la tendința prea pronunțată spre evoluție, spre evoluția nefastă.

Asta înseamnă să cazi de la înălțimea propriei tale viziuni asupra a ceea ce ești. Îți creezi o gândire singulară, și aceea privită în chip greșit, doar cu "ochii" imaginației, un pilon pe care

se sprijină întreaga construcție a psihicului tău, dar care nu prezintă stabilitate. Căci îi lipsește substanța, adevărul, păstrarea unei prudențe; o stea luminoasă, aproape de tine și foarte cercetată.

Hai, oprește-te o clipă și fii "Om". Un om căruia nu-i lipsește oglinda. Privește-te mereu în ea. Ce reflectă ea? Un alt om față de cel pe care îl știai?

Este momentul să îți pui identitatea sub semnul întrebării? Cum definești "Omul" din tine și ce se reflectă în exteriorul lui? Este omul din tine un "conductor" de putere sau de slăbiciune? O sursă de lumină sau de întuneric? Dai dovadă de "micime de spirit" sau de grandoare în vâltoarea probelor spre atingerea excelenței?

Leadershipul abordat în termeni de "refugiu în care nu există oglinzi" se situează pe linia ideii că puterea sau slăbiciunea omului pot fi oricând închise într-un spațiu existențial foarte limitat care bulversează prin tragismul unei trăiri la limita suportabilității.

Impulsul ferm spre evoluție al ființei fundamental dubitative semnifică scânteia puternică care pune în mișcare schimbarea, dar o schimbare în detrimentul „Omului" care se vrea întru totul rațional, care își cercetează propria cunoaștere înainte de a o folosi.

Așa cum hemoglobina se leagă de oxigen și oferă sângelui culoarea roșie, tot astfel omul care știe să-și definească foarte clar personajul în oglindă, poate să confere un grad mai înalt de credibilitate propriei sale viziuni, oferind mai mult material de calitate susținerii dezvoltării durabile – acea culoare foarte puternică a moderației, a discernământului, a echilibrului, a controlului asupra sinelui, tendința spre analiză și profunzime, care are un rol esențial în evoluția lui personală.

Source: https://neculaifantanaru.com/impulsul-ferm-spre-evolutie-al-fiintei-fundamental-dubitative.